

*Lumevangis koos
iiksikisaga*

Cara Colter

Romantika

Originaali tiitel:
Cara Colter
Snowbound with the Single Dad
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Svea Aavik
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© 2018 by Cara Colter
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D11370719
ISBN 978-9949-82-502-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

„Tere, mu väike jõulutäht!“

Noelle tundis rõõmupuhangut, nähes vanaisa Rufust traktorimootorit seiskamas ja masinalt alla ronimas. Vanaisa peatus, et vana must labrador Smiley kabiinist välja tõmmata. Seejärel ta pöördus ja astus läbi lume Noelle'i suunas, Smiley sahinall kannul talle omase õnneliku naeratusena, hoolimata oma hädisest kõnnakust.

Kergendustundega nägi Noelle, et erinevalt Smileyst on vanaisa reibas, ta paistis seitsmekümne kaheksa aastase mehe kohta üllatavalt tugev. Vanaisa kandis külma kaitseks kootud mütsi, käpikuid ja villast ruudulist tööjakki.

Tema kallistus oli samuti võimas, kui ta Noelle'i maast õhku tõstes tugevasti embas.

Vanaisa pani Noelle'i maha ja vaatas teda. „Ega sa ometi alla ole võtnud?“

„Ei,“ vastas Noelle kähku, kuigi ta polnud selles sugugi kindel. Ta oli alati olnud õbluke tüdruk, kuid ta oli kaalust kaarega mööda käinud seitsaadi, kui tema kihlusele järsk lõpp tuli. Noelle oli üsna kindel, et kaal ei lange, kui süüa õhtusöögiks šokolaadijäämist. Ja vahel ka hommikusöögiks.

Nende mure oli kahepoolne. Need olid esimesed jõulud ilma vanaema McGregorita. Noil kuudel pärast vanaema surma oli vanaisa häälest läbi telefoni

kostnud midagi sellist, mida Noelle polnud varem kuulnud – ettevaatlikkus, eemalolek, justkui ei oleks ta päriselt kohal. Vahel ajas ta päevad segamini ja paistis muudiski igapäevaelu üksikasjades segaduses olevat. Mõnikord oli ta nii järjekindlalt minevikus kinni, et Noelle oli veendunud, et vanaisa hääbub niisamuti, surres südamevalusse.

Siis, mõne nädala eest, oli ta märganud edusamme. Noelle'i suureks üllatuseks ja kergenduseks oli vanaisa paistnud elevil jõulude pärast. See oli peres olnud alati aasta imelisemaid aegu, osalt ka Noelle'i sünnipäeva tõttu. Kas oleks liiga palju loota jõuluimet, mis nende tänavusi kaotusi levendaks?

Aga kui Noelle aeda oli sõitnud ja näinud, et vanaisa polnud mitte ainsatki kaunistust üles riputanud, oli talle tundunud, et lootus kustub. Seejärel, märganud traktorijälgi, mis suundusid tundmatusse, oli ta tundnud õõvastust. Vanaisal polnud ju enam loomi. Kuhu ta küll läks? Noelle oli judisedes mööda jälgi talle järele läinud.

„Vanaisa.“ Ta ohkas, tajudes tuttavat kojujõudmise tunnet. Ta laskus põlvili ja kallistas Smileyt pikalt ning sügas teda kõrva tagant, enne kui püsti tõusis ja vanaisa projekti uuris.

Paistis, et ta puhastab lumest suurt ruudukujulist platsi keset endist lehmakarjamaad. „Mida imet sa küll teed?“

Käsi ümber lapselapse õla, vanaisa pöördus ja vaatas oma kätetööd rahuldusega.

„Rajan helikopteri maandumisplatsi,“ kostis ta ja Noelle'i heaolutunne kukkus püstloodis.

„Mis asja?“ kogeles ta.

„Kuulsid küll. Ära vaata mind sellise oled-sa-arukaotanud pilguga. Tule, lähme majja kohvi jooma. On sul kõik vajalik kaasas, et mõnused jõulud talus veeta?“

Noelle arvas, et vanaisa tahab ehk traktori tagasi maja juurde tuua, kuid selle asemel pöördus ta koos lapselapsega ning kõndis mööda traktorirajal kinnitambitud lund, Smiley väsimatult nende kannul.

„Jah.“ Noelle kõhkles ja küsis siis: „Imestasin, et miks sul veel ühtegi kaunistust ülal ei ole?“

„Arvasin, et oleks tore seda koos teha.“

Kuigi Noelle polnud iial abiks olnud sellistes asjades nagu õuetulukeste ülespanemine, meeldis talle mõte neist kahekesi koos selliseid jõule taasloomas, mida nad alati nautinud olid.

„Kõlab lõbusalt. Ootan nii väga puhkust. Olen siin veel kuni uue aasta vastuvõtuni.“

„Oh, tore. Tore. Kõigil teistel on teine jõulupüha. Siis on meil natuke aega ainult teineteise jaoks.“

„Mis mõttes kõigil teistel?“ küsis ta üllatunult.

„Oh issand küll, Ellie,“ ütles vanaisa, nimetades teda harjumuspärase hellitusnimega, millega ta Noelle'i ikka kutsus, „oota, kuni ma näitan, mis ma kõik ära olen teinud. Oled sa kunagi kuulnud Müügist?“

Noelle küünitask pead arusaamatult tema suunas.

„Tead, see koht interventis, kuhu kuulutusi panakse?“

„Internetis? Ahaa, sa mõtled rubriiki „Müüa“. Seda tohutut kuulutuste veebisaiti?“

„Just seda!“

Mõte sellest, et vanaisa tegutseb „Müüa“ kuulutustes, peatas ta. Vanaisa küttis maja ikka veel puudega. Tema vana telekas näitas kahte kanalit, juhul kui ta piisavalt kaua selle peal olevate antennidega jändas. Tal polnud mobiiltelefoni, samas puudus siinkandis ka ühendus. Temal ega vanaemal polnud kunagi olnud arvutit, rääkimata internetist.

„Ma käin küla raamatukogus interventi kasutama,“ ütles vanaisa.

„Internetti,“ parandas Noelle teda vaikselt.

„Kama kaks. Otsustasin mõned vanad masinad maha müüa. Võtavad lihtsalt kuuris ruumi. Ed, kes elab siit teed mööda edasi, sai enda omade eest päris kopsaka raha. Ta müüs kõik „Müüa“ kaudu.“

„Kas sul on raha vaja?“ päris Noelle, tundes õudust, et see oli nende igapäevastes telefonivestlustes kuidagimoodi kahe silma vahele jäänud. Ta käis vanaisal siin külas vähemalt kord kuus. Miks polnud ta küll märganud, et vanaisal on kitsas käes? Kas tema enese kahekordne südamevalu muutis ta niivõrd enesekeskseks?

„Püha müristus, ei! Mul on rohkem raha, kui ma kulutada oskaksin, seitsaadik kui ma suurema osa maast maha müüsin, välja arvatud see väike tükk kodu ümber.“

Veel üks viimastest südantlõhestavatest kaotustest oli olnud otsus müüa enamik maast, mis oli kuulunud

McGregori perele paljude põlvkondade vältel. Enam polnud kedagi, kes sellel tööd jätkaks. Oma unistustes oli Noelle lootnud, et ühel päeval ostavad nad koos Mitchelliga selle tagasi.

Nad suundusid üle väikese tõusu ja mõlemad seistasid. Seal see oligi, kodukoht, kaunim kui jõulukaart. Ümberringi kuhjade viisi valget lund, seisis nende ees suur kahekordne maja, kahvatukollane, tumedate indigo värvi aknalaukidega, veranda ümber terve alumise korruse, suits kivikorstnast välja popsumas.

Kui vanaema oleks veel elus, olnuks maja nüüdseks, 21. detsembriks kaunistatud. Katusejoont pidi oleks jooksnud tulukeste rida ja eesuksel oleks olnud tohutu pärg, sõna *LOOTUS* suure punase kaare alt piilumas. Tohutu sinine kuusk eesöues oleks sätenanud tuledes. Aga tänavu polnud ühtegi kaunistust ja selle taga peitus Noelle'i meelest midagi, isegi kui vanaisa oli oodanud, et tema seda teeks.

Maja taga oli laut, kunagi punane, nüüd pigem hall. Lähemal mäejalamil pöörles lumetolm neist eemale ja kaugel eemal turritas Kaljumäestik siksakilise ja valgena eresinise taeva taustal.

Nad möödusid laudast teel maja poole ja kaks suurt halli tihedakarvaliste jalgade ja tähnaliste laudjatega hobust tulid joostes laudatagusest koplust.

„Tere, Fred, tere, Ned,“ sõnas Noelle hellalt.

Noelle läks tara juurde ja sirutas käe välja. Fred puhus sooja niiske õhu pilve talle käe peale. Ta küünitas hobuse nina puudutama. Kuid just sel hetkel paiskus lumest lauda tagant välja pisike hobune, niisama

must nagu Smiley, ja teised kaks lahkusid puristades ja puhudes.

Pisike hobune, edukalt võistlejad minema ajanud, sirutas kaela, et üle tara ulatuda, ja napsas tema rippuvate sõrmede suunas.

Noelle tõmbas need ära ja poni raputas nõrdinult oma kasimata musta lakka ning tormas minema suunas, kust ta tulnud oli.

„Kes – või mis – see on?“ päris Noelle.

„See on Gidget,“ vastas vanaisa. „Paistab, et iga-vene jonnakas tegelane, aga sa ei usu, kui raske on leida poni jõulude eel.“

„Poni jõuludeks?“

Noelle heitis pilgu vanaisa suunas. Taas tekkis tal hirm, et vanaisaga on midagi lahti, et äkki ta mõtles, et Noelle on jälle väike tüdruk.

„Ta on jõuluüllatus.“

„Oh! Sa hoiad kellegi üllatusponi kuni jõuludeni?“

„Umbes nii jah. Sa ju värised. Linnatüdruk.“

Vanaisa võttis oma villase mütsi peast, paljastades väga tihedad hõbedased juuksed. Ta pani selle Noelle'ile pähe ja tõmbas õrnalt üle kõrvade, nagu oleks lapselaps taas kaheteistkümnene, mitte kahekümne kolmene. Seekord tekitas niisugune lihtne liigutus tunde, et teda armastatakse väga tugevasti.

Vanaisa suundus Noelle'i auto juurde, see oli säästumudel, millega oli olnud pisut rassimist tol väga pikal lumisel teel tugimaanteelt vanaisa juurde. Vanaisa tiris kohvri pakiruumist välja. See oli suur kohver täis kingitusi ja sooje riideid ja seal olid ka uisud. Tiik

maja taga oli ju ometi külmunud. Kohvril olid rattad, kuid vanaisa otsustas seda tassida ja Noelle teadis, et abi pakkumisega pole mõtet solvata.

Tagauksest tagumisele verandale astudes oli tunda tugevat kohvilõhna, siiski tajus Noelle otsekohe vanaema otse ahjust tulnud jõulukoogi aroomi puudumist.

Nad rapsisid joped seljast ning saapad jalast ja jätsid kohvri sinnapaika. Noelle tõmbas vanaisa mütsi peast ning silus peegli ees juukseid. Tema kergelt tedretäpiliselt põsed ja nina olid õues juba päris roosaks tõmbunud, kuid ta teadis, et ta polegi mingi tähelepanuväärne naine. Kartulikarva juuksed õlgadeni, sirged nagu spagetid, silmad ei pruunid ega sinised vaid mingit vahepealset sogast samblavärvi, kavalavõitu näojooned, mida võis muuta armsaks – mitte ilusaks – meigi abil, aga sellest ta enam ei hoolinud.

Koer oli juba end oma asemele ahju kõrvale sättinud, kui Noelle kööki jõudis. Kuni vanaisa ahju puiduurde pani, vaatas Noelle heldimusega ümberringi.

Köök polnud midagi niisugust nagu nüüdsed taluköögid sisustusajakirjades. Põrandal oli vana pragunenud linoleum, kappidel värv koorumas ja tööpinnad täis kuhjatud kõike, alustades masinaosadest ja lõpetades vanade kinnastega. Aknad olid suured, kuid vanad, klaasid härmatisega glasuuritud.

Hoolimata sellest, et vanaema ei oleks lubanud mootorijuppe köögimööblile ja tal oleksid olnud jõulukaunistused üles riputatud, tundis Noelle kojujõudmise kergendusohet eneses paisuvat.